

БРАТЯ

Играта на улицата е във разгара си. Около стобора на дъво Петков си наредил навилитъ. Свил си се едно до друго и гледат. Патогонични играят на предаване.

Заложил се е сега Васко, в Динчо предава.

Скочи и последния. Васко се изправи и плахо, свалил искаше да молси, заговори другаритъ си. Навистина, какъ би искал да инъ няке да скочат по-леко. Заболъ го гърба. Но кой ще го слуша? Само ще му се свѣтъ:

— Магарето да излчи. Кога стане предавачъ тогава ще го видниъ.

Динчо изри съ очи колко да предава. Повежа Васко и го залага.

— Тукъ дѣгай! Свиں глава!

— На колко това? обмандъ се няколко души.

— На две.

— А пъкъ го не скочилъ. Дай прикъръ де!

Динчо се затича.

— Едно . . .

Неожърва думитъ си. Тъкно слага рхчетъ си на Васко да го прескочи и последния пада.

Обицъ свѣтъ.

— Вижте го него. Момалъ брей! Хайде дѣгай сега!

Динчо се е вече дигналъ. Посочва плесникъ на Васко.

— Защо не деншиш зубаво?

— А, искаш да ми строшишъ кръста.

Лъч . . .

Свиватъ се, Васко побѣгаа къмъ ящи.

Портата е отворена. Случава на време да се скрие.

Играчнитъ си разогиватъ.

На улицата вече е тихо. Динчитъ свѣтъ.

Останалъ е само Динчо съ малкия си братъ. Още стиска юмъкъ въ ржката си.

— Ехъ да бѣлъ го стигналъ . . .

На другия денъ Динчо напрасно търси Васко въ училище. Той отсъствуваше.

Васко не дойде на училище и на по другия денъ. Когато Динчо нина следъ обѣдъ край гѣвъ на портата инъ инаше обжаление съ надписъ: „Тукъ нма еразилена болестъ“. После се научи, че Васко биль заболѣлъ и го откарели въ болницата.

Минаха се няколко дена.

Васко бѣше неспокоенъ. Не ходѣше вече да играе съ връстникитъ си. „Какво ли е това еразилена болестъ? Дали тогава — вечерята не удари дле Динча? Не е ли отъ това той заболѣлъ?“ Той, той направи да откратъ Васко въ болницата, и сега ходи на училище, свободенъ е, а Васко държатъ затворенъ тамъ — на края на града.

Динчо се научи, че може да отиде въ болницата да види другаръ си. И той отиде — самъ, не каза на никого.

Не го пустиха вътре, но отъ прозореца можа да види Васко.

Говориха много. За училището, за другаритъ си; но друго интересуваше Динча. — Той ли бѣше причина за болестята.

— Васко, защо те докряха тукъ бе? Дали азъ тогава, като те ударихъ! . . .

— Не, ти . . . А се разболѣхъ защото предния денъ играхъ съ чичовия Пенчо, който биль боленъ.

Като-чели всички болни, всички сгради, и дървета няколко залѣва . . . Цѣлтъя предъ прозоритъ лудо кзета да се свѣтъ, а ебтъра — гали, нилае.

Очкѣтъ на Динчо оламивають отъ радостъ. — Ето изри си думитъ на учителя; тѣ всички другари си, братя. Той чувствуваше това . . .

Йорд. Цоневъ

Гергьовденъ

Днеска е Гергьовденъ —
ника не се бавниъ
и на бърже нма
полко да направениъ.

Най-напредъ на нея,
Любиа, азъ и Слава
ще се пололѣвнъ
за животъ и здраве! . . .

В. И. Марчевски